సత్యపథము

SATYAPATHAMU

మచ్చిత్త మద్గత ప్రాణా:
బోధయంతి పరస్పరం

\- **భగవద్గీత**

అధ్యాత్మిక	దీపావళి సంచిక	సంపుటి 25
త్రైమాసిక పత్రిక	2020	సంచిక 4

EDITORIAL

Dear Brethren,

Hearty pranams on the occasion of Deepavali, the festival of lights. Light is something which is considered a dispeller of ignorance and harbinger of happiness. It is accepted so in most traditions worldwide. Because of the corona crisis, the celebration of this festival is expected to remain muted this year. While this could be true in the material sense, there is no reason that the spirit of the festival should remain muted because Real happiness is not an outcome of material pleasures or desires. It is something that is felt in the deep core of our being. What really dispels our ignorance and makes us happy? It is the plain awareness of Master in the core of our being. We, as sadhakas know and feel this through the imperience we get while meditating on Divine Light. Master is the Real Light who dispels the ignorance that stems from materialistic grossness settled in our hearts. As Pujya Babuji Maharaj says, "**Mankind today is groping in the darkness of materialism. Fear, greed and jealousy have gripped the man and every sense of value is lost. Only the torch of spirituality can remove the oppressing gloom and restore the real man. Let the light of the Real shine in every heart so that we may rise up to the expectations of the Divine!.**"

Let us continue to live in the awareness of His constant presence in the core of our being so that we continue to get illumined, bringing real happiness to one and all. What better way to celebrate the spirit of Deepavali than remembering this light of the Real, the Master who continuously illumines from within. Wish you all a very happy Deepavali.

Pranams.

Vidyadhar Joshi

విషయ సూచిక

1.	Editorial	Vidyadhar Joshi	1
2.	Real Light	Pujya Sri Ramchandraji Maharaj	2
3.	Nature's Workshop	Pujya Sri Ramchandraji Maharaj	5
4.	The Heart of Meditation	Rajesh Raina	12
5.	ప్రాణాహుతి సహిత ధ్యాన పద్ధతి	శ్రీ కే.సి.నారాయణ	14

సంపాదకవర్గము

డా.కె.మాధవ

శ్రీ విద్యాధర్ జోషి

శ్రీ జి.కొండారెడ్డి

పత్రిక చిరునామా

శ్రీరామచంద్ర చైతన్య స్రవంతి

లక్ష్మీప్లాజా, 5వ అంతస్తు

షెనాయ్ నర్సింగ్ హోమ్ ప్రక్కన,

ఎంట్రెమ్చ్మెంట్ రోడ్, ఈస్ట్ మారేడ్ పల్లి,

సికింద్రాబాద్ – 500 026

Published by:

SRI RAMCHANDRA PUBLISHERS

LAXMI PLAZA, 4TH Floor, Besides Shenoy Nursing Home,

Entrenchment Road, East Marredpally,

SECUNDERABAD-500 026.

REAL LIGHT

- Pujya Sri Ramchandraji Maharaj

(Message at Hyderabad on 24.10.1974 On the Eve of His 75th Birth Day Celebrations)

I appreciate your enthusiasm marked with the celebration of my seventy fifth birth day. If I look to myself, keeping it in view – the question arises, whether I am fit for this sort of occasion. The reply comes that it is all lthe power of abhyasis which is working in harmony with my inner feelings. So the credit goes to you. I am simply a toy in the hands of the Master.

Ill I was and I am weak still. But when I think of the Master, I become young with all percolating influence of the Great. The disease is hated by all who suffer. But basically it is very purifying. When impure 'Samskaras' come into 'Bhog', the eyes of the creator are towards us. It serves as a cradle for rocking the baby and we get nourished. Even when the virtuous 'Samskaras' come for 'Bhog', the eyes of God are towards us. It means, we are benefited by the disease also which takes along with it the vicious 'Samskaras'. All is the play of His love. Do not feel surprised if I say love and hatred are the same. Love is only positive thinking and hatred is negative thinking. It is very strange that people do lnot like to remember God who is so merciful and kind. All His actions are greatly beneficial to us. People think that remembering God is an unprofitable than the biggest factory in the world.

I feel happy when the word “Universal love” comes afrom the mouth of any person. Generally the saints of the day preach Universal love but they do not find ways to tell you how it is acquired. Only remove the hatred. I say, and universal love is there. Suppose a man is a liar and he wants to get rid of this habit, he should start speaking truth because a sort of character will be formed with concentration at the bottom in a natural way. If you attempt to be attentive on lie to be removed it would indirectly make it stronger and stronger because concentration is there by which they get power. So is the case with universal love. It is there like asilk-worm in a cocoon.

I may just tell you an incident which happened during my recent illness. I was in the state of delirium. I transmitte3d with unique power and exactness to an abhyasi fully watching his condition and helped him to cross fifty eight points within a few minutes. I was transmitting to my other brothers of the Mission also. I answered to a few questions of abhyasis too – and, I was told after my recovery, that they were to their fullest satisfaction. It is not very difficult, clean your sub-consious mind to grasp the sense of discipline and the thing is there. At the same time, mark the efficacy and infallibility of our system that the work of Mission did not suffer at all.

The work of the Mi9ssion will save the humanity from its doom by carrying the teachings of Master to every heart. Mankind today is groping in the darkness of materialism. Fear, greed and jealousy have gripped the man and every

sense of value is lost. Only the torch of spirituality can remove the oppressing gloom and restore the real man. Let the light of the Real, shine in the heart of everyone so that we may rise up to the expectations of the Divine!

* * *

TRANSFORMATION

Realization is neither a game of contest with the nerves and muscles, nor a physical pursuit involving austerity, penance or mortification. It is only the transformation of the inner being to its real nature. Change/transformation can be brought about in two ways; firstly by desiring for it, and secondly through force. But in the latter case, there is no lasting effect. So, every abhyasi should intensely desire for his transformation.

\- **Pujya Babuji Maharaj**

NATURE'S WORKSHOP

- *Pujya Sri Ramchandraji Maharaj*

The world is a living image of God in which his power is working all through. The huge workshop of Nature is fitted with all the necessary equipment needed for the work. The power is running from the centre to keep the machines in motion. There is a separate set of machines for each type of work. The power is rolling on but without any awareness of its intention, purpose or events, giving out finally the prescribed results in a routine way. It does not mind an intrusion, obstruction or accident that might happen to come in the way from any outside cause, or by the effect of defective working of any of its parts. For efficient working of the machinery it is therefore essential that all its parts are in order and that none of them is loose or defective. For this, there are subordinate functionaries at work in the capacity of *maistris*, supervisors and controllers. Their duty is to look to the proper regulation and adjustment of the activities of the individual parts. Who may these functionaries be? One might say that they must be gods and goddesses. Certainly not! Gods and goddesses are in fact the various powers of Nature, like the different parts of the machine. They go on with their set routine of work irrespective of every thing else, and they have not the capacity to go even an inch beyond. The real functionary at the root is the `man'. It is he who has to look to the proper regulation of Nature's machinery, and to maintain the right functioning of its parts. This may be surprising to some but it is a fact beyond doubt.

Man is Nature's instrument. He possesses immense power, and has also the implements required for the utilisation of that power. That wonderful implement is the mind, and it is exclusively the possession of man. Even gods who are thought to be the objects of worship do not have mind. The animals however are said to be possessing mind, but it is of a different nature. It is, so to say, in an inert state in comparison with man's mind which is full of life and activity. The mind owes its origin to the first `stir' which came into effect by the will of God to bring the creation into existence. Such being the true nature of the human mind, it is highly discreditable on the part of these pseudo mahatmas to rail against it in the bitterest terms, proclaiming it as the worst enemy of man. They do not take in to consideration its real value and merit.

In fact, it is the only instrument for bringing things into action. It is the same Divine force which descended down in the form of *Kshobh*. It is the same power, in a miniature form, which has now brought into existence the tiny creation of man. It is the same power which is in action at the root of everything. Now, whose power is it? Is it of God, or of man? The answer is simple. It is definitely of man because God possesses no mind. If He had it, He would also have been subject to the effect of sanskaras. It must therefore be the human mind that works at the root. Now, about man's mind we hear a good deal about its evils, but all that may be with reference to its present state of degeneration. Really, we have spoiled the mind so much that its true nature seems to

be almost lost, and it has therefore become a source of constant trouble to us. As such, instead of helping the proper working of Nature's machinery it serves only as an obstruction or impediment. Thus we arrive at the conclusion that mind, which is generally thought to be the cause of all evil, is also the only cure for it if handled properly.

Almost the whole world believes that, at times when the world has gone down into utter degradation, special personalities in the form of saints, prophets, *avatars* or incarnations come down to the earth to free it from the evil influence caused by the misdirected trend of the human mind. Thus Nature's work can be accomplished only through the medium of some super-human personality appearing in human form, because he is in possession of the mind which is the only instrument to bring things into action. But the mind he possesses is in its absolute state, almost akin to the Divine Power in the form of *kshobh*.

As a matter of fact, `mind' and `*maya*' are the only two things upon which the entire working of Nature's machinery rests, but they are so grossly misrepresented by the neophytes. They do not know that these are the two main factors which enable us to secure approach up to the Divine. Actually human existence has, for its one end, the Mind, and for the other the *maya*. Both linked together serve as a barge for our journey to the shore of the Ocean of Reality. People may wonder to hear me talk of the ocean, whereas every one has so far been led to think of remaining merged in Reality for ever. This is the point which is not

sufficiently cleared even in the scriptures. Reality may be represented as a sphere which one has to pass through during the course of his march. After landing on the other side, we have to march on still. How far? None can determine it precisely. The very word `shore' brings to our mind the idea of a vast expanse for which the shore is only a marginal line. How far this sphere extends is beyond imagination. We have been sailing so far through the ocean. But while on the barge we had a very pleasant journey, enjoying the cool morning breeze and the refreshing effect of water. This seemed to be so tempting that every one would like to have such a pleasure trip. It offered him a sort of satisfaction, emotional joy and in a way something like peace of mind, and it came to be known as *anandam*.

We have now disembarked upon the dreary shore. The freshness of the water is gone. There is no pleasant breeze, nor are there ripples, exciting emotion. There is no charm, no attraction, no enjoy- ment, nothing but a dreary waste, devoid of every thing. That is also a source of *anandam*, but of a different type. In order to differentiate it from the previous one I may call it as *anandam* — Absolute. It is constant, unchanging and real, without any rise or pitch.

Proceeding on through this infinite expanse, one must in due course arrive at a point which is the point of man's origin, and which has been unattainable even to *avatars*. The real state of *anandam* is then brought to light and this, being beyond words, cannot be expressed in any way. It

can only be realised and experienced in a practical way. One having reached up to it feels himself lost. But that, being the secret of Nature, is revealed only to him who is one with Nature.

Now, one on the path proceeds along, utilising all the resources at his disposal. He possesses mind and the *indriyas* which are to be devoted to service. Service may be taken as the stepping stone towards devotion. But it is by no means all and sufficient. Service refers to the action of the physical body including the *indriyas*. But there is the mind as well in the background, and the same thing must also be there in it. One might say that the actions of the body are all subject to the activity of the mind. So, when the body is engaged in service the mind must also be with it. That is not my sense; I mean that if it is actuated by the feeling of love and sympathy, the action shall be alright, otherwise it shall only be formal and associated with some selfish motive. In that case the result will be quite the reverse. Our primary motive is to develop devotion and for that service is only a means. We serve in the real sense only when our motive is sincere and honest. It carries with it a sense of duty as well as of love, the two being inseparable from each other.

There may be others who, though they do not seem to be active for the service, have in their heart tender feeling for others. That may also be good, to some extent at least, though they can be said to be walking only with one leg. I do not mean to refer to those higher souls who are firmly

established in the Divine, and entertain in their heart no thought but of Him. Such souls may be rare, very rare indeed, and there remains nothing in them undone by way of duty. They, with a heart rent asunder with the intensity of love, are themselves unaware of it, and are not in a position to decide what to do or not. But after having attained that final stage they have also to revert to it, though in a somewhat different way. Their services at the time are beyond conscious knowledge, and the idea of service too seems to be out of the mind. The whole action becomes automatic and spontaneous without any conscious thought or effort.

For the attainment of that highest stage it is necessary for one to make the voice of his heart audible at the Base. How can it be accomplished? The simple answer would be to secure as much nearness as possible. How can that be attained? For that there is nothing but practice and *abhyas*. The only effective way to attach one's self firmly to the *abhyas* is to link himself with the Unlimited or, in other words, with one who, having linked himself with the Unlimited, has attained the state of perfection. When you have linked yourself thus it means the great personality has taken you into the bosom of his heart. Your effort towards going deep into it means you have taken up the path towards the Ultimate. That is what the word surrender conveys, and this is the only surest path for the attainment of complete perfection. So long as you do a thing and know that you are doing it, it is not the right course, and you are

away from the level of surrender, because the feeling of ego is also there. Surrender is free from any conscious idea of ego. Everything there goes on in an automatic way according to the need of the moment without any previous or after thought.

But greatest precaution is to be observed in this respect. Surrender to one who is not up to the mark, or has not reached up to the final limit of perfection, is highly detrimental to our ultimate purpose. But at the same time, it is very difficult to judge and decide whether one is really so or not. That is a matter of luck which is subject to the effects of sanskaras. Prayer can also be of help in this respect, for thereby alone can you create ripples in waves of Nature. The reaction of it shall be automatic, and the solution will come by itself.

***

The Heart in Meditation

- **Rajesh Raina**

Now my heart aspires for only that.

It aspires for the heart to heart rhythm, with my Master and only that.

I meditate on Divine light, the Divine effulgence at the root of consciousness, seeking the reality within.

As I think and rethink, slowly the feeling of Divine light and the subtleness of the Master, rule my heart.

Prayer is the key to connection when desire breeds egoism and bondage.

I close my eyes and let the prayer guide me to the Master, the real goal of human life.

With purity of mind, I gather myself at one point and seek help.

Let the meditation culminate into deeper and deeper remembrance of Master.

With a sort of intense remembrance, obedient and attentive, I think of Godly Light within.

Bit by bit the Godly Light begins to spread and attracts the attention of the weary heart.

The meditator, the meditation and object of meditation, all merge into absorbency of Divine.

Only the central power, the Divine thought remains in force, subtle balance in action and thought.

Intense, yet without exertion, gentle diversion of mind towards the Divine thought.

Makes us feel lighter and lighter as the cycles of stillness expand.

In the company of calmness and lightness, I learn to continuously inward dwell.

The undifferentiated state, the dawn, the envelope of mere presence, the plainness rule.

When we mediate with love and devotion, with sincerity and determination.

The flow of Master’s grace takes over, thoughts disconnected ebb and flow.

Absorption in deeper circles, Expansion is empathy, The silence roars within.

Blissful awareness, Stillness, Silence - onward march.

Now my heart aspires for only that.

It aspires for the heart to heart rhythm, with my Master and only that.

* * *

ప్రాణాహుతి సహిత ధ్యాన పద్ధతి

- శ్రీ కే.సి.నారాయణ

(1999 పూజ్య బాబూజీ మహారాజ్ జయంతిలో యిచ్చిన ప్రసంగము)

మన సంస్థలో రెండు రోజుల శిక్షణా తరగతులలో ప్రాణాహుతి సహిత ధ్యాన పద్ధతి గూర్చి వీలైనంతవరకు వివరిస్తున్నాము. ఇంతకుముందు మాదిరి ఎవరైనా వస్తామంటే కూర్చో, సిట్టింగు ఇచ్చేస్తాం అని కాకుండా, మూడు సిట్టింగులు ఇచ్చేస్తున్న మాదిరిగా కాకుండా, సాధారణంగా ఇప్పుడు మన సంస్థలో, ఏం చేస్తున్నామంటే, రెండు రోజుల శిక్షణా తరగతులు హాజరు అవ్వండి, చదవుకోండి, అర్థం చేసుకోండి, తర్వాత సాధన చెయ్యండి అంటున్నాం. కోర్సుకు వచ్చిన వాళ్ళందరు కూడా తప్పకుండా దీన్ని పాటించాలి, చేరాలనే నియమం కూడా ఏదీ పెట్ట లేదు. మాకు తెలిసింది మీకు చెప్తాము. మీకు నచ్చింది, బావుంటుంది అంటే సాధన చేయండి. అప్పుడప్పుడు ఇతరులతో, ఇతర సాధకులతో, కొంతమంది వేరే సంస్థలలో కాస్తంత పరిచయం ఉండి వచ్చిన వాళ్ళతో మాట్లాడినప్పుడు, మనకు తెలిసి వచ్చేదేమిటంటే జపము, మంత్రోచ్చారణ ఇవన్నీ కూడా ధ్యానం కిందనే మాట్లాడుతుంటారు. భ్రుకిటి పైన ధ్యానం చేస్తామనే వాళ్ళు కొంతమంది వున్నారు. కొంతమంది నాసికాగ్రం మీద చేస్తాము అనే వాళ్ళు కూడా ఉన్నారు.

కొంతమంది నాభి మీద కూడా చేస్తారు. ఇలా పలురకములుగా కొన్ని ప్రాంతాలను మన దేహంలో నిర్ణయించుకొని దానిపైన ధ్యానం చేయడం అనేది చెప్తుంటారు.

మన గురువుగారు మనకు చెప్పింది హృదయం మీద ధ్యానం చేయమని. ఎందుకు హృదయంపైనే ధ్యానం చేయాలని అన్నప్పుడు? ఈ చోటనే చేతనా, అచేతనా స్థితులు రెండు కూడా కలిసి ఉంటాయి. ఇక్కడనే మనకు రాత్రి, పగలు ఎట్లా కలిసి సంధ్య అవుతుందో, హృదయం కూడా సంధ్య లాంటిదే మనకు అని చాలా వివరణ ఇచ్చి చెయ్యమంటారు. అదే కాకుండా ఒక ఉపన్యాసంలో, మీలో ఎంతమంది చదివారో నాకు తెలియదు, చదివి వుంటే బహుశా 1964 సంవత్సరంలో ఇచ్చిన ఉపన్యాసంలో కావచ్చు. దాంట్లో ఏమంటారంటే, మన మానసిక ముద్రలంతా కూడ హృదయ స్పందనపైనే కలుగుతుంది. మనం ఏ సంస్కారం చేర్చుకొన్నా మన హృదయానికి సంబంధించినవి తప్పితే, మస్తిష్కానికి సంబంధించినది కావు. అందువలన ఈ హృదయం మీద ధ్యానంచేస్తూ వస్తే, మనకు, ఈ మానసిక సంస్కారాలు ఏవైతే వున్నాయో అవి తొలుగుతాయి అని, అవి తొలగగల అవకాశాలున్నాయని ఆయన ఉద్దేశ్యము.

రెండోది రక్తం యొక్క శుద్ధీకరణ అనేది. హృదయం మలిన రక్తం తీసుకొని శుద్ధమైన రక్తమును సరఫరా చేస్తుంది. అందువల్ల మన యొక్క కల్మషాలు పోయి సున్నితమైన, ఉన్నతమైన భావాలు రావాలనుకొన్నప్పుడు దీనిపైన సాధన చేయాలని ఒక వివరణ ఇచ్చారు. ఆజ్ఞాచక్రము పైన మనము ధ్యానము చేయకూడదా, లేదా త్రికుటి మీద చేయకూడదా అన్న ప్రశ్న వచ్చినప్పుడు, చేయవచ్చు కాని దాన్ని ఎట్లా చేయవలెనో నీకు తెలియదు కదా అంటారు ఆయన. సాధారణంగా త్రికుటి పైన ధ్యానము చేసేవాళ్ళంతా కూడా ఒక చంచలమైన, ఒక లోతైన అనుభవమును అనుభవించామని వాళ్ళు వ్రాసుకొన్నారు పుస్తకాల్లో. నేను అలా సాధన చేయలేదు. దాన్ని గూర్చి నాకు తెలియదు. నాకు తెలిసింది ఏమిటంటే అక్కడ ఆజ్ఞాచక్రం ఎప్పుడైతే క్రియాశీలం అవుతుందో, అప్పుడు అక్కడ కాస్త చలనం వుంటుంది. కాస్తంత విచిత్రమైన అనుభవము, కొంత ప్రకంపనలు లాంటి భావన కలుగుతుంది.కొంత భంగం కలుగుతుంది .ఏదో ఉందక్కడ. దాన్లోపల వెళితే ఏముంటుందో కూడా నేను Path of Graceలో వీలైనంతవరకు వివరించాను. దాని గురించి మాట్లాడదలుచుకోలేదు. దీని వల్ల మనకు వచ్చే లాభం ఏమిటి అన్న ప్రశ్న వేసుకొన్నప్పుడు, హృదయం మీద అయితే మనము ఏమంటున్నాము, మన భావాలు శుద్ధము అవుతాయి. ఈ చోటు

సంధి ప్రదేశం. సంధికి సమానమైనది కాబట్టి దీనిపైన మనం సాధన చేయడం అనేది ఒక తర్కం. త్రికుటి పైన వచ్చేసరికి ఆయన ఏమంటున్నారంటే, ఇక్కడ ఇది పంపిణీ స్థానం. శక్తి పంపిణీ స్థానం. ఇక్కడ విచిత్రమైన ఒక సంచలనం అనుభవమునకు వస్తుందే కాని దీనివల్ల మీకు ఆధ్యాత్మిక ప్రగతి పెద్దగా వుండదు అని బాబూజీ గారు ఒక చోట రాసారు. భగవద్గీతలో వుంది కదండీ, కాదనేటటువంటి ధైర్యం నాకు లేధు. వుంది. కానీ మా గురువుగారు చెప్పింది అదికాదు. దానిగురించి తెలుసుకోవాలంటే, దాని గురించి ఎవరికి తెలుసో వారి దగ్గరికి పోవాలి. అటువంటి వాటివల్ల పనికి రాదు, ఉపయోగం వుండదు. పెద్దగా దీనివల్ల మీకు వచ్చేలాభం లేదు అని గురువుగారు చెప్పారు.

ఇప్పుడు ఈ ధ్యానపద్ధతిలో ఒక్క ధ్యానం మాత్రమే కాకుండా గురువుగారి తోడ్పాటు కూడా మనకుంది. ప్రాణాహుతి అనేది ఈ సిద్ధాంతానికి, ఈ రామచంద్ర రాజయోగానికి మాత్రమే పరిమితమైన విషయం అది. ఇంకే విధానములో కూడా యిటువంటి ప్రాణాహుతి చేసేటటువంటి శక్తి లేదు. ఎందుకు అంటే, లాలాజీగారివల్ల మానవాళికి తిరిగి ఇవ్వబడ్డ ఈ విధానం, ప్రాణాహుతి అనేది ఆయన పైన నమ్మకం వుంటేనే జరుగుతుంది. శ్రీ రామచంద్రజీ మహారాజ్, ఫతేఘడ్ కు లోబడి వుంటేనే ఇధి జరుగుతుంది.

లాలాజీ గారు పూర్తిగా తనను తాను, తన శిష్యుడికి అర్పించుకొంటాడు. ఆయన తన శిష్యుడిని ఏ విధంగా మలచుకొన్నారంటే, ఆయన శూన్య స్థితికి తీసుకొనివస్తాడు తన శిష్యుడిని . అప్పుడు ఏ ఒక్క శక్తి కూడా బయట ఉండడానికి అవకాశంలేదు. ఎవరైతే బాబుజీ గారి వైపు దృష్టి మరలుస్తారో వాళ్ళందరూ కూడా ఆయనలో లయమవుతుంటారు. ఇదే అసలు విషయం. మన సాధనలో మీరు, నేను కూడా గమనించేది ఇధే. బాబుజీ గారి గురించి అనుకోవడంతోటే జరిగేదేమిటంటే ఒకవిధమైన లయావస్థ మనకు వస్తుంది. దానిని ఒక విధమైన నల్ల రంధ్రం (black hole) లాగా నేను పోల్చిచెబుతాను. ఎందుకంటే దానిలో ఏదైనా ఉంచండి అది గ్రహించబడుతుంది. అందువల్లనే అన్ని వ్యక్తిత్వాలు కూడా లయమయ్యే అవకాశం ఒకటి కలిగింది. ఇంతకు ముందు మానవాళి చరిత్రలో, ఇటువంటిది జరుగలేదు అనేది మనకు తెలుసు. మనకు తెలుసున్నంతవరకు, యీ విషయంలో అది సరైనదని మనం ఒప్పుకోవాలి. ఈ ప్రాణాహుతి వలన మిగిలిన వాళ్ళకి మనకున్న తేడా చాలా చాలా గొప్పదనేది మాత్రం మన స్వానుభవం. నా స్వానుభవం కూడా అది. ఒట్టి జపం చేసిన వాళ్ళు వున్నారు. త్రికాల సంధ్య చేసిన వారు వున్నారు. వెయ్యిన్నినూరు గాయత్రి జపం చేసిన వారు వున్నారు. పలు రోజులు పలు సాధనా

విషయాలు సాధన చేసి వచ్చినవాళ్ళు వున్నారు. ఒక చిన్న ముచ్చట: 1969 ప్రాంతాల్లో బాబూజీగారు మద్రాస్ లో వున్నారు. ఆ సందర్భంలో మా తండ్రిగారు కూడా అక్కడ చేరారు. మరి తండ్రి వెనకల నేను కూడా పోతుంటాను తోక. దొరస్వామి అయ్యర్ అనే ఒక వ్యక్తి, ఆయన మద్రాస్ హైకోర్టు రిటైర్డ్ జడ్జి. హైకోర్టు లో ఉద్యోగం చేస్తున్నప్పుడే అరబిందో సిద్ధాంతానికి కట్టుబడి, తన జీతం యావత్తూ ఒక పైసా కూడా పెట్టుకోకుండా అంతా అరబిందో ఆశ్రమానికి యిచ్చి, తన ఆస్తి నంతా కూడా అరబిందో ఆశ్రమానికి అర్పితం చేసిన వ్యక్తి ఆయన. ఆయన విస్తరాకులు కుట్టుకొని దానిలో భోజనం తినేవాడు. తనే కుట్టుకునేవాడు, లేకపోతే వాళ్ళ ఆవిడ కుట్టిపెదుతుందేమో, పెరుగు అన్నం అని మనం అనుకొంటాం. పెరుగు అన్నం కాదు. అన్నం, మజ్జిగ, ఒక దబ్బకాయ. ఆయన తిండి యిది రోజు. ఉద్యోగవిరమణ తర్వాత అరబిందో ఆశ్రమంలోనే స్థిరపడిపోయినాడు ఆయన. అరబిందో గారు పరమపదించారు. ఆ తర్వాత mother పరమపదించారు. అక్కడ అన్నిరోజులు ధ్యానం చేసినదానికి ఆయనకి కలిగిన ఒక విధమైన మానసిక సంతృప్తి తప్పితే, ఆధ్యాత్మిక ప్రగతి గురించి ఆయనకి ఎటువంటి ప్రగతి దొరకలేదని ఒక భావానికి వచ్చారు. అప్పటికి ఆయనకి 85 సం,, అయిపోయింది. మా తండ్రి గారు అరబిందో సిద్ధాంతంలో నిష్ణాతులు.

అరబిందోకి కావలసిన వారు. అందువల్ల వీళ్ళందరికి కూడా ఆయనతోకూడా పరిచయముండినది. వరదాచారి నువ్వేదో కొత్తగా మొదలుపెట్టావు అరబిందో మానేసేసి, రామచంద్రజీ అని, నాకిప్పుడు సాధన చేసే ఓపిక లేదు. ఇప్పుడు నాకేమైనా సహాయం చేస్తావా నువ్వు అని అడిగారు. ఈయన అంటాడు నాకు తెలీదు నా గురువుగారి దగ్గరకి పోదాంరా అంటారు. గురువుగారిని కలుస్తారు. గురువుగారితో ఇదే మాటే చెప్తారు. పాపం దొరస్వామిగారు చెప్పిన మాటే చెప్తారు. ఇప్పుడేం సాధన చేస్తాడాయన? అయినా నువ్వు పిలుచుకొని వచ్చావు కదా, తప్పకుండా ఆయనకి జన్మరాహిత్యం వరకు చేద్దాంలే అనేసేసి మా తండ్రిగారుతో ఆయన చెప్పినట్లు, మా తండ్రిగారు నాకు చెప్పారు.

ఇప్పుడు ధ్యానపద్ధతి అరబిందోలో చేసినప్పుడు కరెక్టా కాదా అనే ప్రశ్న ఇప్పుడు మనకు. మన అభ్యాసి సోదరులడిగే ప్రశ్నకు వస్తే తిరిగీ అదే ప్రశ్న.దీన్లో మనం దొరస్వామి అయ్యర్ గారు అరబిందో ప్రకారం ధ్యానం చేసారని మనం అనుకోవాలి. చేసారో లేదో మనకు తెలీదు. కాని నేను చేశాను, లబ్ధి పొందలేదు అని ఆయన అన్నారు. ఈ సందర్భంలో నేను అరబిందో గూర్చి కూడా మాట్లాడాలి. ఏదో తత్వశాస్త్రం చదువుకొన్నాను కాబట్టి, అరబిందో సిద్ధాంతంకూడా కాస్త క్షుణ్ణంగానే చదువుకొన్నాను. సరే అంతర్జాతీయంగా కొన్ని ప్రైజ్ లు

కూడా ముట్టాయి. సంతోషం. ఎవరు వ్రాస్తే వాళ్ళకిస్తారు. దానికేముంది. దీనికి కొలమానం వేదాంత పరిజ్ఞానమే కాని, సాధన అనుభవం కాదు కదా. కాని నాకు తెలిసినంతవరకు దాన్లో ఎట్లా ధ్యానం చేయాలో అనేది లేదు. కాని ఒక నమ్మకం. ఏమిటి? పైనుంచి ఒక శక్తి (force) క్రిందకు వస్తుందని. దైవంనుండి కొంత క్రిందకు వస్తుందని. మన పద్ధతిలో మనము సాధనతో, ప్రగతితో ముందుకు పోవాలి. అరబిందోలో అది క్రిందకు వస్తేనే ప్రగతి కలుగుతుందని ఆయన యొక్క సిద్ధాంతము.

సాధారణంగా మాట్లాడితే అది మనస్సు నుంచి ఓవర్ మైండ్‌కి పోయి, అది సూపర్ మైండ్ గా అవుతుందనే సిద్ధాంతం అరబిందోది. నేను చెప్పినట్లు నేను దాన్ని సాధన చేయలేదు. నాకు తెలీదు ఆ పద్ధతి గురించి. కానీ నాకు తెలిసిన చాలామంది సాధన చేసినవాళ్ళు అందరు కూడా చెప్పినది అదే. అరబిందో పుస్తకాన్ని పెట్టుకొని, సావిత్రి అనే పెద్ద కవిత వుంది. ఇంగ్లీష్ భాషలో అతి పెద్ద కవిత అది. చాలా బాగా వ్రాసారు. కాకపోతే కొన్ని పదాలు మనకు అర్థం కావు. కొన్ని పదాలు నూతనం. Dictionary లోనే లేవు. మనం ఆలోచించి కాస్త రెండు మూడు భాషలు మనకు కనుక తెలిస్తే, లాటిన్, గ్రీకు, ఇంగ్లీష్ , ఫ్రెంచ్ కలిసి కాస్తంత జ్ఞానం వుంటే, అర్థమయ్యే సమాచారమది. పెద్దవాళ్ళ దగ్గర కొంత నేర్చుకొన్నాను. అంతా నేర్చుకొనేందుకు

ఓపికా లేదు. కె.ఆర్.శ్రీనివాస అయ్యర్ లాంటి వాళ్ళ దగ్గరకి పోయి, ఏమి సార్ ఈ పదానికి అర్థం అంటే, ఆయనేదో చెప్పేవాడు, నేనేదో అర్థం చేసుకొనేవాడిని. దాంట్లో సాధన పరంగా వాళ్ళు ఎక్కడా కూడా మాట్లాడినట్లు నాకు కనపడలేదు. ధ్యానం చెయ్యి, భగవంతుడిని నమ్ముకో, భగవంతుడికి లోబడి ఉండు ఇదంతా చెప్పాడు ఆయన. కాని ఎట్లా చేయాల? ఏ భావం పైన చేయాల అనేది తెలీదు. జరిగిందేమిటంటే స్థూలంగా కొన్ని భావనలు మన మనస్సుకు వస్తాయి. దేవుడు అనగా ఏదో ఒక రూపం, తోచిన రూపం.

ఒకరిని తప్పు పట్టాలని కాదు. ఈ మధ్యకాలంలో ఒకరోజు తెల్లవారి పొద్దుపోక T.V. పెడితే ఎవరో ఒక మహాత్ముడు ఈ ఊర్లో వున్నాడు. ధ్యానం గూర్చి మాట్లాడుతుండినాడు. ఆయన ఒక బొమ్మ lotus అనుకోండి, దానిపైన కూర్చుని, ఆ seat పైకి వస్తుంది. వచ్చిన తర్వాత ధ్యానం ఎట్లా చేయాలని చెప్తుంటారు. ధ్యాన రూపాలకు మీ ఇష్ట దైవమును తలుచుకోవచ్చు అని అంటాడు. భ్రుకుటి మధ్య, దాంట్లో ఈ క్యాలండర్ లో బొమ్మలుంటాయి చూశారా, సరస్వతి బొమ్మలు, రాముడు బొమ్మలు, కృష్ణుడు బొమ్మలు ఇవ్వన్నీఉంటాయి. చిత్రకారుడు పాపం తన భుక్తి కోసం రాసుకొన్న బొమ్మలు అవి. మనము తప్పుగా అర్థం చేసుకొంటే, తప్పు మనదే కాని అతనిది కాదుగదా! ఆయన ఉద్దేశ్యం అది కాదు. దాని మీద

ధ్యానం చేయమని ఆయనేం చెప్పలేదు . ఏదో రవివర్మ గారి పుణ్యమా అని ఇటువంటి బొమ్మలు ఎక్కువగా రావడం మొదలుపెట్టాయి. అటువంటి దానిపైనే మన రాఘవన్, అటువంటి కృష్ణుడి పైనే నేను ధ్యానం చేస్తున్నానని అంటే బాబూజీగారు ఏం చెప్పారో నిన్న ఆయన (రాఘవన్ గారు) చెప్పారు. ఎవరు photograph తీశారు కృష్ణుడిని అని బాబూజీ గారు అడిగారు ఆయనను. కృష్ణుడిని చూసిన వారెవ్వరూ లేదుకదా! ఏ బొమ్మ చూసినా అది కృష్ణుడు బొమ్మకాదు. రాముడు బొమ్మ అంతకంటే కాదు. ఎందుకంటే కృష్ణుడి కన్నా ముందున్న వాడు ఆయన.

ఏ బొమ్మలు పెట్టుకొన్నా అది నిజం కాదు కదా! నిజం కాని ద్వారా నిజం ఎలా తెలుసుకొంటాం. అసత్యం ద్వారా సత్యం తెలుసుకోగలుగుతామా? అది అసత్యం. అది నిజం కాదు . కానీ మనకు తెలుసు నిజం కాదని. దాని ద్వారా సత్యాన్ని తెలుసుకోవాలి అని అంటే, అది ఎంత అసందర్భంగా వుంటుందో మీరు ఆలోచించుకోండి. వివేకం అనేది మనకుండాలి. ఇలా మనము విశ్లేషించుకొంటూ పోతే, బ్రహ్మకుమారి, రామకృష్ణమఠం లో ఒక విచిత్రమైన భావన ఒకటుంది. అంటే సన్యాసి పథం తీసుకొంటే కాని, బ్రహ్మచారిగా వుంటే తప్ప, నీకు పరబ్రహ్మ స్వరూపం యొక్క ఎరుక రాదు అని వాళ్ళ యొక్క అభిప్రాయం. అది మనం పూర్తిగా

ఒప్పుకోవడం లేదు కాబట్టి, దాన్ని ఖండిస్తున్నాం కాబట్టి, భగవంతుడు అంత నిర్దయుడు కాడని మన నమ్మకం. మన అనుభవం కూడా, భగవంతుడు అంత నిర్దయుడు కాడు. మనం కూడా అర్హులమే. వాళ్ళకంటే మనకే ఎక్కువ అర్హతుందంటారు బాబూజీ. వాళ్ళతో నేను పెద్దగా పోలిక పెట్టుకోదలచుకోలేదు. ఎందుకంటే పథమే వేరు. వాళ్ళ యొక్క ఆలోచనా దృక్పథం వేరే, మన దృక్పథం వేరే. దాని మంచి చెడులు గూర్చి నాకు తెలియదు. ఎందుకంటే నేను గృహస్థుడుగా ఇప్పుడు 40సం,, నుండి వున్నాను. వున్నట్టుండి దాన్ని మానేయమంటే ఎట్లా కుదురుతుంది. ఇంట్లో పిల్లలు, పెళ్ళాం ఏమౌతారు? మన బాధ్యతలు మనం చేస్తూ, ఈ సాధన ద్వారా పైకి వెళ్ళదామనే నమ్మకంతో వచ్చాము కాని, ఇవన్నీ మానేసి వెళ్ళిపోమంటే మనమెందుకు వస్తాము ఇక్కడకి? అటువంటి వాళ్ళతో నాకు వాదన వుండదు, అవసరం లేదు. వాళ్ళు ధ్యానం సరిగా చేస్తున్నారా లేదా అన్నది నాకెందుకా ప్రశ్న. సన్యాసులు ఎట్లా ధ్యానం చేస్తారన్న దానిపైన మనం చర్చించుకొనవలసిన అవసరం నా కంత కనపడడం లేదు. మనం కూడా సన్యాసి అవుదామని అనుకొంటే తప్పితే. నాకు అటువంటి ఉద్దేశ్యాలు లేవు. కాబట్టి అటువంటి పోలికలు చెల్లవు.

మంత్రం, తంత్రం అనేవి రెండు ఉన్నాయి. తంత్రం అనేది చిన్న క్రియలు పెట్టుకొని చేస్తారు. అంటే అది బాహ్యామే. బాహ్య విషయాలపైన మనస్సు కేంద్రీకరించి ఆధ్యాత్మిక విషయాల్లో ప్రగతి పొందుదాం అనడం, అంతగా అర్థం కాని విషయము. ఎట్లా వీలుపడుతుంది అది? అంటే స్థూలీకరణ (grossness) పెరుగుతుందే కాని, సూక్ష్మత రాదు. సూక్ష్మత రావాలంటే సూక్ష్మమైన వాటి పైనే ధ్యానం చేయాలి. స్థూలమైన వాటిపైన ధ్యానం చేస్తూ సూక్ష్మత రావాలనుకోవడం సరి కాదు. కాబట్టి ప్రపంచంలో అన్నిటికంటే చాలా సూక్ష్మమైన భావం ఏది ? అని కాని మనం ప్రశ్నిస్తే, అందరు మహాత్ములు ఒప్పుకొన్నది ఏమిటంటే ఒక వెలుగు (Light). దివ్యత్వం అనేది ఒక విధమైన కాంతి అని ఒప్పుకొన్నారు. ఈ వెలుగు కూడా స్థూలం కాబట్టి, నేను దాన్ని కూడా ఒప్పుకోను అంటారు బాబూజీ. వెలుగులోని కాంతిని తీసేస్తే దాన్ని ఒప్పుకొంటాను అంటారు. వెలుగులోని కాంతిని (Light without Luminosity) తీసివేయడం అంటే, ఎట్లా మనము పరిశీలించినా కాని, ఇంద్రియగ్రాహ్యమైన విషయం కాదు. ఇంద్రియాలకు అటువంటి వస్తువు ఇంతవరకు దొరకలేదు. ఇంద్రియాలు ఏవీ కూడా అటువంటి దాన్ని పట్టుకోలేదు. ఇది ఇంద్రియగ్రాహ్య విషయం కాదు. పరతత్వము ఇంద్రియగ్రాహ్యాము కాదు అనేది మొదట్నుంచీ

చెప్తున్నమాటే. అక్కడ దాన్ని చూడలేము. దాన్ని గూర్చి మాట్లాడలేము. దాన్ని అనుభవించలేము. వీటన్నిటికి ఇంద్రియాలకతీతమైనటువంటి వస్తువు ఇది అని ఆయన అంటారు, మొదట్నుంచీ మహాత్ములందరూ చెప్పారు. అందువల్ల ఏమిటంటారంటే నీవు తీసుకొనే వస్తువు కూడా సూక్ష్మమైనదై వుండాలి ధ్యానానికి. అంత సూక్ష్మమైన విషయంను తీసుకొని, ధ్యానానికి object గా కాంతి లేని దివ్యజ్యోతిని మనకిస్తారు.

ఇదే ధ్యానం కదా ఆ సంస్థలో కూడా చేస్తారు అంటే, అధి సరి కాదు. అక్కడ స్థూలమైన విషయాలపైన ధ్యానం చేస్తారు. మంత్రంపైన ధ్యానం చేస్తారు. విగ్రహారాధన చేస్తూ ఒక స్తోత్రం పైన చేస్తారు, కానీ సూక్ష్మాతిసూక్ష్మమైన ఈ భావన పైన చేసేవాళ్ళు ఇతరత్రా నాకు తెలీదు, Idea లేదు. నాకయితే తెలిసినంతవరకు అటువంటి ధ్యానం సాధన చేసిన వాళ్ళెవరూ లేరు. రెండోది ఆధ్యాత్మిక విషయంగా, ఆత్మికవిషయంగా మాత్రమే మనం ధ్యానం చేస్తున్నాం. ఆదిభౌతికంగా మనమేది కోరుకోవడం లేదు. మనకు కలిగే లబ్ధి ఏమిటి? మనకు ఒరిగేది ఏమిటి? అన్న ప్రశ్న వేసుకొన్నప్పుడు సాధారణంగా మీరెవరితోనైనా ధ్యానం చేస్తున్నామని చెబితే, మీ B.P. control అయిందా అని అడుగుతారు వారు. మొదటి ప్రశ్నఅదే. తర్వాత అడిగే ప్రశ్న ఏమిటంటే మీ sugar కూడా control

అయిందా అని. అంతేకాని ధ్యానం చేయడం వల్ల శారీరకంగా మన ఆరోగ్యం గూర్చి ఆలోచించకుండా మనోనిగ్రహాన్ని పెంచడంకోసం మనం ధ్యానం చేస్తున్నామని సాధారణంగా ఈ కాలంలో ఎవరికీ అంత సులభంగా మీరు చెప్పలేరు. ఎందుకంటే మనకన్నీ భౌతికంగా కావాలి. ఈ శరీరమేదైతే ఉందో తప్పకుండా పడిపోతుందని తెలిసినా కానీ, దాన్ని వీలైనంతవరకు కష్టపెడుతూ కోమా లో వుంచవలసిన అవసరం చాలామందికి అనిపిస్తూ వుంటుంది.

అలా ఎందుకు అనిపిస్తుందో నాకు తెలియదు. కోమా లో ఎందుకు ఒక మనిషి పడుకోవాలి. వాడు ఇక పనికి రాడు. మనకి పనికి రాడు. పాతకాలంలో చావడం అనేది చాలా సహజం. ఒరే నాయనా చచ్చిపోతున్నానురా. ఇంకపోతాను రేపో మాపో, నన్ను బయట పారేయండి. ఇంట్లో మంచం మీదవద్దు. అరుగు మీద చేరవేయండి అంటారు. అంటే ఏమిటి. ఎంత ధైర్యంతో వాళ్ళు చెప్పారనేది మనం అర్థం చేసుకోవాలి. ఈ రోజు చావు వస్తుందనుకొంటే, ముందుగా నన్ను Apollo తీసుకొనిపోతావా, వీలైతే అమెరికా తీసికొనిపోతావా అని అడిగేరకం మనం. ఎందుకు? ఏది శాశ్వతం కాదని తెలిసినా కాని అది శాశ్వతంగా వుంచుకోవాలని మహా భ్రమతో చేసే ప్రయత్నం ఇది.

పుట్టుట, పెరుగుట, గిట్టుట మూడు సహజం అనే జ్ఞానం వున్నవాడు, యోగానికి అర్హుడు . వాడు మనిషి. అర్థం కాని విషయం ఏమిటంటే, కలకాలం మనాలి అనుకొంటే ఎట్లా? కలకాలం ఎట్లా వుంటావు. ఎవరైనా పోవలసిందే. కలకాలం ఉండేది ఆధ్యాత్మికతే. బాబూజీ గారి శరీరాన్ని మనం శాశ్వతం గా వుంచాలనుకొన్నా, అటువంటి శరీరాన్ని ఇంకోటి చూడాలనుకొన్నా అదంతా ఒట్టి మాటే. శీర్యతే ఇతి శరీరం. కిందపడేది శరీరం. పోతుందది. దీనికొక సమయం వుంది. సమయం కాగానే పోతుంది. కాని ఆ చైతన్యం వుంది చూసారా, శ్రీ రామచంద్ర చైతన్యం ఏదైతే మనం చూస్తున్నామో అది శాశ్వతంగా వుంటుంది. ఎందుకు ఆ చైతన్యం శాశ్వతంగా ఉంటుంది? మీ యొక్క చైతన్యం ఎందుకు శాశ్వతంగా వుండదు. నా యొక్క చైతన్యం ఎందుకు శాశ్వతంగా వుండదు అన్న ప్రశ్న వేసుకొన్నప్పుడు, మనది స్వార్థపూరితమైన చైతన్యం కాబట్టి, స్వార్థం అనేది నిజం కాదు కాబట్టి, అది పోతుంది. నిస్వార్థమైన చైతన్యం ఆయనది కాబట్టి అది ఎప్పుడు శాశ్వతంగా (eternal) వుంటుంది. ఎప్పుడైతే మనం నిస్వార్థంగా వుంటామో అప్పుడు మన చైతన్యం కూడా eternal. అది అమరత్వం. అమరత్వం శరీరానికి కాదు. ఇటువంటి జ్ఞానాన్ని ఇచ్చేది ధ్యానం అనేది మన సిద్ధాంతం.

ఇతర సంస్థలలో కూడా ధ్యానం చేస్తుంటారు కదా! అవును చేస్తుంటారు. ఇందాక ఆ అబ్బాయితో ఏమన్నానంటే ఒకటో క్లాసు కుర్రాడు పేపర్, పెన్సిల్ తీసుకొంటాడు. కళాశాలకి పోయేవాడు పుస్తకాలు, పెన్సిల్ తీసుకొంటాడు. పుస్తకం, పెన్సిల్ అనేది ఒకటిగా వుందే కాని, వాళ్ళు చేసే పని ఒకే రకంగా లేదు కదా! ధ్యానం అనే మాట మాత్రమే సామ్యం గా వుంది కాని ధ్యాన పద్ధతిలో సామ్యత లేదు. ఇది ఒకరితో వాదన చేద్దామని కాదు. వాళ్ళు అడిగారు అందుకని చెప్పవలిసి వచ్చింది.

ఇక్కడ ప్రాణాహుతి అనేది, మనకోసం అటువంటి నిస్వార్థచైతన్యాన్ని మనకు అర్పితం చేసిన ఒక పెద్ద మహా ప్రక్రియ యిది.

పురుష సూక్తంలో పురుషుడు మొదట్లోతనను తాను త్యాగం చేసుకొంటాడు. చేసుకొంటే బహుళంగా వచ్చాయంటాడు. అబివ్యక్తీకరణ అలా వచ్చింది అంటాడు. ప్రథమ శక్తి, ఏదైతే వుందో అటువంటి ప్రక్రియే ఈయన లాలాజీ మహరాజ్ గారు చేశారు. ఆత్మార్పణ చేసుకొన్న ఆదిపురుషుడు, తనను తాను పూర్తిగా అర్పించుకొని తన శిష్యుడిలో లీనమైపోయాడు.. ఆత్మార్పణ జరిగింది అక్కడ, అందుకనే అది ఆహుతి. ఆ ఆహుతిలో పంచుకొంటున్నాం.

ఎప్పుడు? ఎప్పుడైతే మనయొక్క మానసిక వాతావరణం పెరుగుతుందో అప్పుడు దాన్ని మనం పంచుకోవచ్చు.

మన మానసిక వాతావరణం మన శరీరానికి మాత్రమే పరిమితి అయినపుడు ప్రాణాహుతికి అర్థం లేదు. ప్రాణాహుతి వల్ల నాకు B.P తగ్గుతుందా, sugar తగ్గుతుందా అంటే అది సరి కాదు. కానీ మీరు ఆలోచించారో లేదో, Morning prayerలో చెప్పాను నేను, నిన్న prayer లో కూడా చెప్పాను నేను.

Thou art the Ocean of Bliss. We are seated in it. The waves of Thy Ocean are passing through us removing all the dirt and diseases.

ఈ మాలిన్యాలు (dirt and disease) అనే మాట మనం ఎందుకు ఇక్కడ use చేస్తున్నాం అని ఆలోచిస్తే, ఇప్పుడు మనకు మానసిక రుగ్మతలు ఏవైతే ఉన్నాయో, మన యొక్క సంస్కారాలు ఏవైతే మనకు అడ్డుపడుతున్నాయో, వాటి నుంచి తొలగించుకొంటాము. ఆ diseases నుంచి.

చాలా సున్నితమైన విషయం. నిన్న రాఘువన్ మాట్లాడుతూ ఏమన్నారంటే? ధ్యానం అవడంతోటే నా condition ఏమిటి అని అడిగే జాడ్యం నాకుంది అన్నారు. అది జాడ్యం. అంటే ఏమిటి?

భగవంతుడి దగ్గరకు వచ్చిన తర్వాత కూడా, బాబూజీ దగ్గర sitting తీసుకొన్నతర్వాత కూడా, బాబూజీపైన మనస్సు పెట్టక, మన పైన మనం మనస్సు మరల్చుకొని, చిన్న మనస్సు, ఆయనతో వుంటూ పూర్తిగా పరబ్రహ్మస్వరూపంలో ఐక్యం కావలసిన కోరిక ఉండగా, నేనెట్లా వున్నాను అని అడగడం చూసారా, అది ఒక జాడ్యం. ఇటువంటి జాడ్యాలు పోతాయి. ఆధ్యాత్మిక జాడ్యాలు పోతాయిక్కడ. షుగర్ వ్యాధి, బి.పి పోతుందా అంటే అవి పోవాలని లేదు. రెండూ వుంటాయి. మాత్రలు వేసుకొంటే తగ్గొచ్చు. వ్యాయామం చేస్తే తగ్గుతుంది. డాక్టర్ లు వెయ్యి చెప్తారు. మంచి బాలుడివి అయితే వాళ్ళేది చెప్తే అది ఆచరిస్తావు. దానికి దీనికి లంకె పట్టకండి. కాబట్టి ఈ మాత్రం స్పష్టీకరణ మనం ఇవ్వగలుగుతాము. మన ధ్యానానికి, ఇతర ధ్యానానికి తేడా ఏమిటి అంటే, ఇదీ తేడా. దీన్లో పూర్తిగా చాలా సూక్ష్మమైన భావన తీసుకొని, సూక్ష్మాతి సూక్ష్మమైన ప్రాణాహుతి ద్వారా పరతత్వంలో ఐక్యం కావడం అనేది మన సాధన యొక్క అర్థం.

Thank you.

Determination

- Pujya Babuji Maharaj

What I want is that all of you rise as sun of spirituality!

But how is it possible?
When you do not let the shadow of earth eclipse the sun

And when that is possible?
When you orbit in such a way as your movement be direct.

How to find this orbit? How to move direct?
By keeping the destination in full view.

How to remember the destination?
By becoming one with it

And when can a person be one with that?
When you lose yourself.

And how to lose oneself?
By bearing no other thought in the heart than that

And how is that possible?
By practice

How practice is possible?
Through love and interest.

How love and interest can be engendered?
By remembering constantly.
And how constant remembrance be cultivated?
Through determination.

How determination is possible?
When we gird up our loins to sacrifice our pleasures and to shake off idleness.

INSTITUTE OF SRI RAMCHANDRA CONSCIOUSNESS
HYDERABAD, TELENGANA

TRAINING PROGRAMME

Institute of Sri Ramchandra Consciousness, Hyderabad is conducting free Training Programme for those who are interested in Pranahuti Aided Meditation for consecutive two days on Second Saturday and Second Sunday of every month. The training programme will be conducted at "IMPERIENCE" training centre. Those who are interested may contact over telephone or log onto our website www.sriramchandra**.in** for registrations.

IMPERENCE
Centre for reaserch and Training in
Pranahuti Aided Meditation
5th Floor, Laxmi Paza, Entrenchment Road,
East Marredpally, Secunderabad – 500 026
Ph: 040 - 27731223

We must cultivate the habit of forbearance and tolerance, putting up coolly with taunts and rebukes of others, feeling ourselves to be at fault. This is not too great a sacrifice for the attainment of the great Goal. If my views seem to be appealing to you please try to follow them. This will bring you greater peace. If you find yourself inefficient for it, then you should resort to prayer with a suppliant heart. Do this and see whether you are able to overcome anger or not.

- Pujya Babuji Maharaj

-